

РЕШЕНИЕ

№ 457

гр. Перник, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500639 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 129/28.06.2023 г. по гр.д. № 1033/2022 г. на Районен съд - Радомир са отхвърлени като неоснователни и недоказани исковете на ищеца „Водоснабдяване и канализация“ ООД срещу ответницата С. И. Б., да бъде признато за установено по отношение на ответницата, че същата дължи на ищеца сумата от 2584,16 лв. за доставена, отведена, но незаплатена вода в жилище на адреса: ***, с абонатен № ***, от която сума главница в размер на 2257,89 лв. за периода от 09.08.2019 г. до 04.02.2022 г. и лихва за забава на месечните плащания в размер на 326,27 лв., начислена за периода 09.10.2019 г. - 06.04.2022 г., както и лихва за забава от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на сумата, както и да му бъдат присъдени направените по заповедното и настоящото производство разноски.

В срока по чл. 259 от ГПК е депозирана въззивна жалба с вх.рег. № 3153/07.07.2023 г. от „Водоснабдяване и канализация“ ООД, чрез адв. М. М. срещу горепосоченото решение. В жалбата се твърди, че със становище по хода на делото е поискано от жалбоподателя ищец в първоинстанционното производство, издаването на съдебно удостоверение, по силата на което да се снабди с доказателства, установяващи качеството потребител на ответницата.

Сочи се, че Районен съд-Радомир е приел, че искането е преклудирано и го е отхвърлил, с което е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила. По тези съображения се моли обжалваното решение да бъде отменено и постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени, и присъждане на сторените разноски за производството.

Въззиваемата страна - С. И. Б., чрез назначения особен представител, в срока по чл. 263 от ГПК е депозирала писмен отговор, с който оспорва жалбата като неоснователна. Излага, че правилно районният съд е отхвърлил искането за издаване на съдебно удостоверение и е приел, че ищецът не е представил доказателства по отношение на собствеността на имота и наличието на договорно правоотношение между страните. С оглед изложеното моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Нормативната уредба през исковия период предвижда две алтернативни основания за възникване на договорното отношение по доставяне и заплащане на В и К услуги - писмен договор по чл.14 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, или наличие на собственост, вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост - чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., както и §1, т.2 от ДР на Закона за регулиране на В и К услуги.

Претендираната от ищеца сума за процесния период е за жилище в ***, за който липсват каквито и да е данни и признания от ответника, че ответникът е собственик или титуляр на вещно право на ползване на водоснабден имот, находящ се в *** в какъвто смисъл са и изричните възражения на ответника в отговора по чл. 131 ГПК.

На жалбоподателя по реда на чл. 266, ал. 3 ГПК са издадени съдебни удостоверения във връзка с възложената му док. за доказване на твърдените положителни факти, че ответникът има качество на собственик или титуляр на вещно право на ползване на водоснабдявания процесен имот, респ. качество на потребител/клиент на В и К услуги по смисъла на §1, т.2 от ДР на Закона за регулиране на В и К услуги и чл. 3, ал.1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. По делото е представено удостоверение от община Радомир за деклариран по ЗМДТ от С. И. Б. имот в *** като собственик на 2/16 ид.ч. от земята и жилището, но липсват каквито и да е данни да е идентичен с процесния в ***. За последния липсват доказателства - като предвиден в закона способ за придобиване и за доказване на собственост или други вещни права върху недвижим имот, доказващи вещни права на ответника върху процесния имот, включително липсва по делото и данъчна декларация, съдържаща изявление на ответника, че правото му на собственост върху процесния имот е

придобито въз основа на конкретен документ за собственост.

От представеното извлечение от сметка за абонатен № *** не се установява, че ответникът е собственик или вещен ползвател на водоснабдявания процесен имот, тъй като посоченият документ не е предвиден в закона способ за придобиване и за доказване на собственост или други вещни права върху недвижим имот. Отделно от това е частен документ, съдържащ благоприятни за издалата го страна данни, но не е подпасан от ответника и следователно не обективира извънсъдебно признание от ответника за собственост или други вещни права върху недвижимия имот. Това, че адресът на процесния имот е регистриран от ответника като негов постоянен адрес е без значение за собствеността на водоснабдявания процесен имот с оглед на обсъжданото извлечение от сметка и при положение, че липсва законово основание да се презумира съвпадение между постоянния адрес на ответника и собствеността на процесния имот, тъй като не съществува изискване договорът за доставяне и заплащане на В и К услуги да се сключва само за имот, който се обитава от собственика му.

Не следва друго и от обстоятелството, че за процесния имот няма подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ. От чл.18 ал.1 от ЗМДТ следва, че макар представянето на документ за собственост или за вещно ползване да не е уредено нормативно като безусловно задължение на декларатора, доколкото качеството на собственик или ползвател е елемент от фактическия състав за възникване на задължението за облагане с данък върху недвижимите имоти, то при подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ се следва представяне на такъв документ, от който да е видно че деклараторът има достатъчно основания да счита себе си за собственик/вещен ползвател (т.е. титуляр е на правото). Само при тези обстоятелства се следва „обработване“ на данъчната декларация посредством разкриване данъчна партида за този имот в регистъра, воден за данъчни цели от общинската администрация и съответно отразяване в нея на данни за данъчно — задълженото лице и другите реквизити на партидата. В процесния случай въобще липсва декларация с посочване, че собствеността върху процесния апартамент е придобита въз основа на конкретен документ за собственост и придобивно основание. Следователно липсват данни, че ответникът държи документ за собственост върху имота, от което и следва, че не е бил длъжен да представи същия по делото съгласно чл. 190 ГПК, съответно няма основание за приложението на чл. 161 ГПК, а още повече, че искане от ищеца по чл. 190 ГПК не е направено. Освен това ответникът е оспорил, че е клиент на „Водоснабдяване и канализация“ ООД за В и К услуги, като въпреки възложената му док. тежест, ищецът не е доказал това обстоятелство. Вземайки предвид всичко това, съдът не може да обоснове извод за собственост/вещно ползване в патримониума на ответника по отношение на процесния имот.

Не се доказва по настоящото дело и хипотезата на чл.14 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. и съгласно възприетото в ТР № 2/2017г. от 17.05.2018г. по т.дело № 2/2017год. на ОСГК — когато клиенти на В и К услуги могат да бъдат и субекти, различни от посочените в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., ако ползват водоснабдения имот със съгласието на собственика/вещния ползвател за собствени битови нужди, и същевременно са сключили

писмен договор за доставяне и заплащане на В и К услуги за този имот. По делото липсват доказателства за направено предложение, молба или други писмени волеизявления от ответника за сключване на писмен договор, респ. за откриване на партида за процесния имот на негово име, имащи значение на изрична воля именно той да встъпи в обл. правоотношение с ищеца за доставяне и заплащане на В и К услуги за процесния имот и да е прието от дружеството-ищец по някакъв писмен начин, и по този начин да е постигнатото между страните съгласие между тях да е създадена пр. връзка за доставяне и заплащане на В и К услуги. По изложените съображения, представеното извлечение от сметка не е подписано от ответника и не доказва писмено волеизявление от ответника за откриването на индивидуална партида при дружеството-ищец. От всичко това следва, че липсва постигнато между ответника и дружеството-ищец съгласие и оттук - липсва договор за доставяне и заплащане на В и К услуги, по силата на който ответникът да е длъжен да заплаща цената на доставените В и К услуги за процесния имот.

С оглед на всичко изложено, настоящият въззивен състав приема, че ищецът не е провел при условията на пълно и главно доказване, че ответникът е потребител на В и К услуги по см. на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., както и §1, т.2 от ДР на Закона за регулиране на В и К услуги или чл.14 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за процесния топлоснабден имот, находящ се ***, то между страните не е възникнало облигационно отношение на посоченото в исковата молба основание. Това изключва пасивната материална легитимация на ответника по предявените искове за главница за процесния имот, период и размер, поради което исковете, ведно със законната лихва са неоснователни.

При недоказаност на главните искове за главници, то акцесорните искове за лихви за забава върху главниците, също са неоснователни.

Други относими конкретни оплаквания и доводи за неправилност на първоинстанционния съдебен акт не са наведени във въззивната жалба, поради което с оглед правомощията по чл. 269, изр. последно ГПК въззивният съд не дължи служебна проверка на различни от сочените основания за неправилност на обжалваното решение, нито да се произнася по въпроси, които не са заявени в първоинстанционното производство.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноси по въззивното производство.

Въззиваемият не претендира и не доказва разноси пред въззивната инстанция, поради което такива не му се дължат.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 129/28.06.2023 г. по гр.д. № 1033/2022 г. по описа на Районен съд - Радомир.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____